

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגע נוספות**

387

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"כֹּה אָמַר ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּחְגּוּ לִי בַמִּדְבָּר"

להיות תקיף

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ומתן. אבל משה ואהרן, אינם מתפעלים ואינם נרתעים. "שוטה", הם אומרים לו: "אלוקינו, הוא אלוקים חיים ומלך עולם". ומה אתה מחפש אותו בין המתים?"

זו היא דוגמא למופת. ויכוחים, בין דרך התורה והאמונה, לבין כל הדרכים הכוזבות והמטעות. האדם, בשומעו את חזק דברי החופשים למיניהם. וכן הדעות השונות, של אלו המתלבשים באיצטלא דרבנן, מייפים את השקר ודוחים את האמת. ובודאי שהם עושים עליהם רושם ומזעזעים אותם, עד שהם מתחילים לפקפק בדרכם, אם נכונה היא.

דוגמת משה ואהרן, צריכה להיות לנגד עיני כל אדם. להיות חזק בדעתו ובדרכו, דרך התורה, שכל הרוחות שבעולם, לא יזיזו אותו ממקומו. ממש לא יזיזו. לא רק שלא יטו אותו, הטיה של ממש מדרכו, אלא אפילו לא יזיזו זיו כל שהוא. בדומה למה שנאמר **אצל מרדכי הצדיק: "נְלֹא קָם וְלֹא זָע"** ('אסתר' ה ט).

לעומת כל הדעות והשיטות הכוזבות, צריך האדם לענות בתקיפות: "שוטים שבעולם, דרככם מתה. שיטתכם, בין לילה היתה ובין לילה תאבד. כשם ששיטות רבות אחרות, התחדשו ובאו בעבר ולאחר זמן קצר חלפו ועברו מן העולם. אבל דרכנו, חיה וקיימת לעולם ועד ולנצח נצחים". ('דבריהם וזכרונם').

עריץ וקשה ומלך על ארצות רבות. באותו יום, שמשה ואהרן באו לפניו, ארמונו היה מלא מלכים, שהגיעו להתחנף לו ולכבדו בעטרות, מה שעוד יותר העלה את גאות נפשו והרגשותו, שהוא אדון העולם ושהוא ברא את עצמו ואת הנלוס. **כמ"ש: "לִי יֵאָרֵי וְאֲנִי עֲשִׂיתֵנִי"** ('יחזקאל' כ ט ג).

במצב של גבהות וזיחחות הדעת מעין זו, באו אליו משה ואהרן. לא בהכנעה ולא בחנופה ואף לא שאלו בשלומו. **אלא, באומץ ועזות דקדושה הכריזו: "כֹּה אָמַר ה'... שְׁלַח אֶת עַמִּי"**. לכאורה, יכולים היו לדבר אליו בשם הצדק, כלפי נלחצים ומשועבדים, או מתוך בקשת רחמים, על עם אומללים נרדף. אבל הם לא עשו כן. ופנו אליו אך בשם ה', יוצר הכל.

לכאורה, משונים היו דבריהם לפני פרעה, בעל הגאווה המושחת. משקר את כל העולם ואף את עצמו מטעה בהבליו. כשהוא צריך לצאת לנקביו, הוא יוצא המימה ומסתתר מבני אדם. ואינו מרגיש שום סתירה, גם בתוך נפשו פנימה. לפרעה הלזה, מקור הזוהמה והטומאה, באים הם בכח של הקדושה, במלים ברורות וקצרות, נגד כל שיטתו ודרכו.

וגם לאחר שהם רואים, שאין פרעה מתפעל מהם. ומתחיל להתוכח, בתקיפות ובעזות של טומאה. **ואומר להם: ""מִי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע קְלוֹ", חפשתי בבית גנזי ולא מצאתי אותו""**. לאחר תגובה כזו, לכאורה, אין כבר שום אפשרות, להכנס אתו במשא

איתא במדרש; 'אותו היום, יום פרוזבוטי של פרעה היה. ובאו כל המלכים כולן לכבדו והביאו דוראות של עטרות והיו מעטירין אותו. כיון שעלו משה ואהרן, היה מסתכל בהן שמא יעטרו אותו, או יתנו לו כתבים. אמר להם: "מי אתם?" אמרו לו: "שלוהיו של הקב"ה אנו". "מה אתם מבקשים?" אמרו לו: "כֹּה אָמַר ה'... שְׁלַח אֶת עַמִּי". אותה שעה כעס ואמר: "מִי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע קְלוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל. לא ידעתי את ה' וגם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֶשְׁלַח" ('שמות' ה ב). המתינו לי עד שאחפש בספר שלי". מיד נכנס לבית ארמון שלו והיה מביט בכל אומה ואומה ואלוהיה. אמר להם: "חפשתי שמו בבית גנזי ולא מצאתי אותו".

אמר רבי לוי: "משל למה הדבר דומה; לכהן, שהיה לו עבד שוטה. יצא הכהן חוץ למדינה, הלך העבד לבקש את רבו בבית הקברות. התחיל צווח: "לא ראיתם בכאן רבי?". אמרו לו: "שוטה, מי ראה כהן בבית הקברות"?! כך אמרו משה ואהרן לפרעה: "שוטה! דרכם של מתים, לתבען בין החיים? שמא החיים אצל המתים?! אלו שאתה אומר מתים הם! אבל אלקינו, הוא אלקים חיים ומלך עולם" ('שמו"ר' ה יח).

ב'מסילת ישרים' כתב, לענין טענת פרעה; "לְכוּ לְסַבְּלֵיכֶם" ('שמות' ה ד) שעצת פרעה, היא עצת יצר הרע. וכן בכל הטענות והדברים שהשמיע פרעה. פרעה היה, מלך גדול

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

"נִימַת יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא" (שמות' א' 1)

וכתב אור החיים הק'; 'להודיע, שכל זמן שאחד מן האחים היה קיים, היו המצרים מכבדים אותם. ואף כשהיה אחד מהדור ההוא קיים, היו חשובים בעיניהם. ובאמצעותם לא היה להם פנים להשתעבד בהם. במיתת יוסף, ירדו מגדולתם, שהיו מעולים יותר ממצרים ונעשו שווים להם. ובמיתת האחים, ירדו למטה ממדרגתם, שהיו בעיניהם נבזים. אבל עדין, לא היו משתעבדים בהם. ובמיתת כל הדור, התחילו להשתעבד'.

למדנו מדבריו; שאע"פ שמצרים רשעים היו מעולם, מ"מ לא היו יכולים להשתעבד בישראל, כל זמן שהיו ישראל חשובים ונכבדים בעיניהם. ורק כשירדו ממדרגתם ונעשו מבוזים בעיניהם, התחילו לשעבדם. ונראה, כי שני פנים לדבר; האחד; שהמצרים לא היו מסוגלים לשעבד בני אדם, שהם נכבדים וחשובים. והצד השני; מצד בני' עצמם, שכ"ז שהיו חשובים ונכבדים בעיני עצמם, לא היו המצרים יכולים לשעבדם. ורק כשהושפלו מחשיבותם, נעשו בני שעבוד.

וכך הוא דרכו של יצה"ר במלחמתו עם האדם; בתחלה, הוא משתדל להשפילו בתחומי היתר. וכשהדבר עולה בידו, הרי האדם ברשותו, להכשילו בכל דבר חטא ועון. והעבודה המוטלת על האדם היא, להתעלות, עד היותו נכבד וחשוב. וע"י כן, הוא נשמר מן החטא. שכיון שהוא מכיר במעלתו וחשיבותו הגדולה, הרי הוא נמנע מלחטוא, כדי שלא ירד ממדרגתו. ועוד, שרוב העבירות כרוכות בבזיון לעוברם. ואם תהא הרגשת נכבדותו וחשיבותו מושרשת בקרבו, ימנע מלעבור עבירה.

ושני זרכים הללו, מפורשים בדברי חז"ל; 'כיבד מאימין על עדי נפשות... לפיכך נברא האדם יחידי ללמדך; שכל המאבד נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא, לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם' (סנהדרין' ד ה). ועי' ברמב"ם; שכ"ז מדברי האיום שמאימין על העדים (סנהדרין' יב). ופי' רש"י; 'כלומר; חשוב אני כעולם מלא, לא אטריד את עצמי מן העולם בעבירה אחת. וימשוך ממנה' (שם').

הרי, שהרגשת הגדלות של האדם; 'בשבילי נברא העולם' ו; 'חשוב אני כעולם מלא' מביאה אותו למשוך ידו מן החטא. ולשמור עצמו שלא לרדת ממדרגתו. ואף עדים הללו, שעומדים להעיד עדות שקר ולשפוך דם נקי, כיון שיתבוננו בגדלות האדם, ימנעו מן החטא ויחזרו בהם מהלעיד שקר.

ובאיום על עדי ממון אמרו; שאי אפשר לאיים עליהם. שבשביל עדות שקר, הגשמים נעצרים ודבר בא לעולם. שעל כל זה ימצאו לעצמם דרך, שלא להתרשם מן האיום. אלא אומרים להם: "סהדי שקרי איגרייהו זילי'" (סנהדרין' ט). ופי' רש"י; 'השוכרים אותם, מבזים אותם וקלים הם בעיניו' ע"ש.

העדים הללו, שאנו חושדים אותם להעיד עדות שקר. ואין חומר האיסור מרתיע אותם. ואף האיום בעונשים החמורים, אינו משפיע עליהם. שאומרים בלבם: 'כי עליהם לא יגיעו העונשים'. הרי הדרך להשפיע עליהם, היא ע"י שמירת כבודם העצמי. ואומרים להם: "שאף בעיני השוכרים אתכם לעדות שקר, תהיו בזוים". וזהו האיום, אשר בכחו להשפיע יותר מן הכל. וכאמור; שזוהי התועלת הנוספת בהרגשת הנכבדות, אשר היא מונעתו מן החטא.

ולא זו בלבד, שהנכבדות שומרת את האדם מן החטא, אלא נותנת לו כח ועוז להתעלות מעלה. כתיב: 'נִיבְאוּ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ לְבוֹ' (שמות' לה). ופי' הרמב"ן; 'על החכמים העושים במלאכה יאמר כן. כי לא היה בהם מי שלמד את המלאכות האלה ממלמד, או מי שאימן בהם ידיו כלל, אבל מצא בטבעו שידע לעשות כן. ויגבה לבו פְּדַרְכֵי ה'" (דברי הימים' ב' יז ו) לבוא לפני משה לאמר לו: "אני אעשה, כל אשר אדוני דובר'".

אדם רגיל, בראותו לפניו משימה כבדה זו; 'לְחַשֵׁב מִחֻשְׁבֹת לְעֲשׂוֹת בְּנֶחֱם וּבְכֹסֶף וּבְנֻחָשֹׁת. וּבְנֻחָשֹׁת אֲכֹן לְמַלְאֲת וּבְנֻחָשֹׁת עֵץ לְעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכָה' (שמות' א' ד-ה). והוא הדיוט באומנות זו ומימיו לא נתנסה בכך, היה מרים ידיו בראש ואומר: "איך אוכל לקבל על עצמי, דבר שאין לי בו שום מושג. ואילו אלו אשר נשאם להם, באו לפני משה בעוז ובבטחון: "אנחנו נעשה, כל אשר אדוני דובר'".

בלא חשש, מקבלים על עצמם לבצע כל מה שצריך למלאכת המשכן. וזהו משום; "וַיִּגְבַּה לְבוֹ פְּדַרְכֵי ה'" (דברי הימים' ב' יז ו) שאין גבול ואין תכלית, מה שיש בכחו של האדם הנכבד לעשות. ואינו חושש שמא לא יוכל. אבל בבטחון גמור אומר: "אנכי אעשה כל מה שצריך". וע"י כן, הוא יכול לעשות כן.

וכן אצל בני תורה. זה שאומר: "מי אני ומה כחי להשיג"? ועד היכן אוכל להתעלות? ומתוך כך, מושך את ידיו ומתיאש. הרי זה משום שלא הגיע לכלל; "וַיִּגְבַּה לְבוֹ פְּדַרְכֵי ה'" אבל בר המעלה, מרגיש שאין גבול ואין תכלית, למה שהוא יכול להגיע; "וַיִּגְבַּה לְבוֹ פְּדַרְכֵי

ה". לומר: "אני אגיע למדרגות עליונות. וע"י כן הדבר מצליח בידו ומתעלה לאין שיעור. ודבר זה, פעלו ביותר רבותינו בעלי המוסר, הגר"ס זצ"ל ותלמידיו ותלמידי תלמידיו זצ"ל, אשר בעת שההשכלה הארורה השפילה את בני תורה, פעלו הם לנשואם ולהגביה להם. וידעו והרגישו, שבדבר אחד מן התורה ובדברי חז"ל מונח יותר מכל חכמות האומות.

והמפסיד העיקרי לנכבדות, היא החפזון והבהילות, שאפי' מי שהגיע למעלת הנכבדות, אם יש בו בהילות, הפסיד נכבדותו ומעלתו. וזהו מש"א יעקב על ראובן; 'פָּחַז פְּמִים אֶל תּוֹתֵר' (בראשית' מט ד). ואחז"ל; 'כל האומר ראובן חטא, אינו אלא טועה' (שבת' נה). ואעפ"כ, הפסיד מלכות וכהונה. וכל כך למה? משום מדת 'פָּחַז פְּמִים'. דהיינו; הבהילות. (שיחות מוסר')

"הִקְהָה נִתְחַכְמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהִקְהָה פִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שׂוֹאֵינוּ וְנִלְתַּם בְּנוֹ" (שמות' א' י)

'א"ר חייא בר אבא, א"ר סימאי; "שלשה היו באותה עצה; בלעם, איוב ויתרו. בלעם שיעץ, נהרג. איוב ששתק, נידון ביסורין. יתרו שברח, זכו מבני בניו שישבו בלשכת הגזית'" (סוטה' יא). עלינו ללמוד מזה; כי בעת שבא אדם לידי נסיון, אם עומד בו, הוא זוכה ומתעלה מעלה מעלה, כמ"ש; 'עֲשֵׂרָה נְסִינּוֹת נִתְנַסָּה אַבְרָהָם אֲבִינוּ ע"ה וְעַמְד בְּכוֹלֵם' (אבות' ה). אבל אם אינו עומד בנסיון, לא זו בלבד שאינו מתעלה, אלא גם אינו נשאר עומד על מדרגתו. ובעל כרחו, הוא יורד מטה מטה.

והנה, במעמד הזה של; "הִקְהָה נִתְחַכְמָה לוֹ", נקלעו שלשת היועצים למקום הנסיון. כי הם ידעו את דעת פרעה ואת רצון העם המצרי, שרוצים לעשות רעה לישראל. ועל היועצים מוטל היה לאשר את הגזירות. בלעם, יעץ תיכף לרעה. כמ"ש בילקוט. ומזה בא אח"כ, שהלך לקלל את ישראל וגם ליעץ להפקיר את בנות מואב וסופו שנהרג בחרב.

איוב ששתק, נידון ביסורין. ויש להבין, מהי כאן המדה נגד מדה, שדנו אותו ביסורין על זה ששתק, הרי צדיק היה. ושתיקתו, נבעה מכך, שידע כי פרעה לא ישמע לו אם ייעץ לטובת ישראל? אלא עומק הדין יש כאן; שמן השתיקה מוכח, כי לא הרגיש בצערן של ישראל. שכן טבע האדם, שאם צר לו על דבר כלשהו, הריהו משמיע צעקה מתוך הכאב, אפילו יודע הוא שאין בכח הצעקה להמעיט כלשהו מכאבו. על איוב היה לפחות לצעוק על צערן של ישראל,

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

לא תִּשְׁתּוּ יַיִן אֲתֶם וּבְיַמְכֶם עַד עֹלָם. וּבֵיַת
לֹא תִכְנְנוּ וְזָרַע לֹא תִזְרְעוּ וְכַרְם לֹא תִטְעוּ
וְלֹא יִהְיֶה לְכֶם פִּי בְּאֲהָלִים תִּשְׁבוּ כֹּל יְמֵיכֶם
לְמַעַן תִּתְחַיּוּ יָמִים רַבִּים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר אֲתֶם גָּרִים שָׁם" ('ירמיה' לה ו-ז).
■ ('נחלת אליעזר')

הצליחו להתעלות למעלה, שהם התנזרו
מבניית בנייני מגורים. הסתפקו באהלים,
כדי ללמוד תורה ולהינתק מהעולם הזה.
ועל בני יונדב בן רכב, שהיו מבני בניו
של יתרו כתוב: "נִיאָמְרוּ לֹא נִשְׁתֶּה יַיִן
פִּי יוֹנְדָב בֶּן רֶכֶב אֲבִינוּ צָנָה עָלֵינוּ לְאֹמֶר

אך מפני שהוא שתק הוברר מזה שלא חש
בצערם של ישראל. ולכן דנו אותו ליסורים.
יתרו שברה, זכו מבניו שישבו בלשכת
הגזית. בבריהתה, הפקיר יתרו את כבודו
ועושרו, למען האמת. ובוודאי, אף חניך
את יוצאי חלציו בדרך זו. ומכח זה,

צדק

האם מחויב הוא להסתבך בגלל עסק
שלישי, של גוים מכים גוים? ואולי ע"י זה
יתגלה, מי הוא ומפני מה הוא בורח וישיבו
אותו מצרימה? אבל אהבת הדין והצדק
גוברת בלב משה; "נִיָּקָם", למרות הסכנה
לחייו; "נִיָּוֶשְׁעוּ". ('אזנים לתורה') ■

שהיה בלב משה; אם עליו, במצב של
'בורח מחמת נפשות' להסתבך במריבה
זו; הוא הציל איש עברי מיד מכהו המצרי.
והעברי מסר אותו למלכות. הוא רצה
לעשות שלום בין ב' עברים נצים וראו מה
עלתה לו בשביל זה. ועתה, במצבו הנורא,

"נִיָּקָם מִשֵּׁה נִיָּוֶשְׁעוּ" ('שמות' ב יז)

ראוי היה לומר; "נִיָּוֶשְׁעוּ מִשֵּׁה".
'נִיָּקָם', למה לי? ואף שמצינו לשון זה
כמה פעמים, כמו; "נִיָּקָם". "נִיָּלָה". אבל
כאן, אולי בא הכתוב לרמז על הספק,

אמונה

"נִיאָמְנוּ הָעַם" האמונה העצמית, היא תנאי
הכרחי לקיום הגאולה. ואפילו לדברים,
הנמצאים קרוב אל האדם, לא יגיע אליהם,
בלי שיעורר עצמו תחילה. והיא ראייה
למרות רצונו הגדול של הקב"ה לגאול את
ישראל, אם לא היו מתעוררים תחילה, לא
היו זוכים לגאולה. ומכאן יובן, שהסיבה
לכך ש'כל התחלות קשות' ('ילקוט' ש'
'שמות' יט רעו) יסודה בעובדה, שאת
ראשית הדרך, צריך האדם בעצמו ללא
ס"ד, לסלול. וכיון שפותח פתח כפתחו
של מחט, נפתחים לאדם פתחי אולם, ע"י
בורא העולם. ■

את ארמונו ('ילקוט' 'שמות' קעו) וכניסה
ללא רשות, היא מרידה במלכות שדינה
הריגה, היה על משה ואהרן, לבוא תחילה
אל פרעה. ורק אח"כ, אחרי שנוכחו בנ"י
לראות את הנצנים הראשונים של הגאולה,
צריכים היו לבוא אל העם ולומר להם את
דברי ה'. ומכאן, מאיר הגר"י לוינשטיין
זצ"ל, יסוד גדול בדרכי העבודה; כל זמן
שלא באו לישראל ולא האמינו בישועה,
לא היה כלל מקום ללכת אל פרעה. כי
ראשית העבודה היא, התעוררות עצמית.
ורק אח"כ זוכים לסיעת דשמיא. או אז,
יכולים ללכת אל פרעה. נמצא, א"כ, כי;

"לָהּ וְאָסַפְתָּ אֶת זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל"
('שמות' ג טז)

בין הדברים שיש להתעורר בפרשיות
אלו; ישנו, לדעת הגר"י לוינשטיין זצ"ל,
בספרו 'אור יחזקאל' (ריד) רעיון,
שכבר העיר עליו הסבא מקלם זצ"ל;
תחילה נצטוו משה: "לָהּ וְאָסַפְתָּ אֶת
זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל". ורק אחרי שקיים ציווי זה
ונתקיים; "נִיאָמְנוּ הָעַם" ('שמות' ד לא) באו
משה ואהרן אל פרעה. ותמה ע"ז הסבא
מקלם; מאחר שעצם הכניסה לארמונו של
פרעה היתה נס גדול, שהרי אריות הקיפו

משתמטים

השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו
הכתוב כאילו מתחייב בנפשו' ('אבות' ג
ח). דהיינו; אפילו מי ששכח רק משום
שלא הרבה לחזור פעמים רבות. ולא
חשב בתורה יום ולילה, בכדי שלא תסור
מלבו. בעוד שאנו חושבים לעצמנו במצב
כזה, שזה בגדר; 'תקפה עליו משנתו'
'(מנחות' טז) מלמד אותנו ר"י שזה כבר
נחשב שהסירם מלבו. כשנישאל מאת ה'
מה עשינו שלא תשתכח תורה מעמנו?
הלא תכסנו הבושה. ו'אוי לנו מיום הדין'
'(ב"ר' צג י). ('לב שלום') ■

בשביל תורתי שלא תשתכח מישראל"?"
עלינו ללמוד מכאן, של'נשמטים',
מגיע זמן הפרעון. מי יודע אם לכשיבנה
ביהמ"ק במהרה, לא יעכבו את הנשמטים
מלהכנס ח"ו. ויש להתעורר; שלא
דוקא הנשמטים מלעסוק בכך שלא
תשתכח תורה מכלל ישראל יתבעו, כי
פשוט, באותה מדה בודאי שעל כל אחד
ואחד לדאוג לכל הפחות על תורתו הוא,
שלא תשתכח ממנו עצמו. שלכל הפחות,
ע"ז יהיה לנו מה להשיב לפני ה' לעתיד
לבוא. וראה ב'אבות' על המשנה; 'כל

"נִאָחַר בָּאוּ מִשֵּׁה וְאֶהְרֵן" ('שמות' ה א)

'אבל הזקנים נשמטו אחד אחד.
לפי שיראו ללכת. ובסיני נפרע מהם'
(רש"י)

יש ללמוד מכאן מוסר השכל, הנוגע
למצבנו אנו בגלות המרה, כשעל כל
אחד ואחד מוטל החוב, להציל ולעזור
לקיום התורה. ורבים נשמטים מעצלות
או מיראה. מה נענה כש'לעתיד לבוא
נוטל הקב"ה ספר תורה בחיקו ושואל
לכל אחד ואחד: "בני, כלום מה עשית

שקר ואמת

באמת ודוברים אמת. ויש לרמז בפסוק זה:
'נִאָל יִשְׁעוּ', הישועה לא תבוא, חלילה;
'בְּדַבְרֵי שְׁקָר', אם ידברו שקרים. ■

'כל האומר דבר בשם אומרו, מביא גאולה
לעולם' ('מגילה' טו). ולמדנו מכאן;
שהגאולה תלויה, בהיות ישראל דבוקים

"נִאָל יִשְׁעוּ בְּדַבְרֵי שְׁקָר" ('שמות' ה ט)
הגאון ר' יעקב רוקח זצ"ל מדמשק,
כתב בספרו 'קולו של יעקב'; "הז"ל אמרו;

"וַיֵּצֵא בַיּוֹם הַשֵּׁנִי"

חוצפה שאין כדוגמתה

את ידה. **ועוד אמרו:** "אע"פ שידה של בת פרעה היתה קצרה מלהגיע לתיבה באורח טבעי, כיון שהושיטה את ידה להציל את משה, נעשה לה נס וידה נתארכה אמות הרבה. ונסיון ההצלה הצליח בידה. והנה, **יש מקום לשאול כאן:** "מה היתה סבורה בת פרעה, בשעה שהושיטה את ידה לתיבה, המרוחקת ממנה מרחק רב"? "אלא" המשיך ר' מאיר שפירא בקולו **המלהיב:** "מפרשה זו עלינו ללמוד מוסר השכל; שלעולם יחתור האדם אל המטרה הנכספת מתוך אמונה ובטחון בקב"ה. ואפילו נראית לו המטרה רחוקה מכדי הישג ידו באורח טבעי, אסור לו להתיאש ולהוריד ידיו בחוסר אונים ובאפס מעשה. ואף אנו, מורי ורבותי, עשה נעשה למען המטרה הקדושה שלפנינו, בכל כחנו ומאדנו. ובעזרת הש"ת גם יכול נוכל".

"ניירא משה ניאמר אכן נודע הדבר"
(שמות' ב יד)

רש"י מביא לפסוק זה את המדרש הבא: **'נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו: "מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות, להיות נרדים בעבודת הפרך? אבל רואה אני, שהם ראויים לכך'. על מדרש זה, היה תמה הצדיק רבי מנחם מנדיל מקוצק:** "בידוע הדבר, של'יהודי טוב', אין מראים מן השמים חסרונות ופגמים, שדבקו בבני ישראל. היאך זה הראו דוקא למשה רבנו, גואל של ישראל, חסרונותיהם של אבותינו במצרים"? **השיב על כך האדמו"ר ר' יהודה לייב מגור, בעל ה'שפת אמת':** "דוקא מתקבל על הדעת, שלגואל האמיתי מראים את המכה, שלקו בה המיועדים להגאל על ידו, כדי שיתבונן בה וידע כיצד לרפא אותה".

"ניאנחו בני ישראל" (שמות' ב כג)

בתחילה, היו בני ישראל שקועים כ"כ בגלות, עד שלא הרגישו כלל את הגלות. ואילו עתה; משהתחילו להתגלות נצני הגאולה, באו לידי הרגשת והבנת הגלות ונאנחו. ('חדושי הרי"ם')

אנו לאוכל להשביע את רעבוננו. ואנו נרתעים בטבענו, מאש ומקרה. כך אצל האדם הרוחני, מפעמת ומוטבעת הכמיהה להתעלות והרתיעה מן הרע. לפיכך; כשראה משה רבנו עולל, לא היה יכול להבליג ולהשאר אדיש והכה את המצרי, התערב בין הניצים. ונחלץ להושיע את בנות יתרו מן הרועים. ('מורה נבוכים' ב מה)

"ויצא ביום השני" (שמות' ב יג)

לא בא הכתוב לסמן את זמן היציאה השני, שהרי אין אנו יודעים מתי היתה היציאה הראשונה. אלא בא ללמד; שהרשע המוכה תמול וניצל מידי המצרי רק בעזרתו של משה, שנהפך היום למכה שכח כבר; **"ביום השני"**, את מצילו. וכש'העיד' להפריע לו ב"מלאכתו הנקיה" להכות את רעהו פנה אל משה בחוצפה ושאל את השאלה ההסטורית: **"מי שָׁמַךְ?"** אתמול, כאשר הכו אותו, לא שאל את משה: **"מי שָׁמַךְ?"** אך היום, כשמפריעים לו להכות אחרים, הוא דורש ממה 'יפוי כח' על ההתערבות. ('אזנים לתורה')

"ניאמר לקשע למה תפה רעה"
(שמות' ב יג)

'אמר ריש לקיש: "המגביה ידו על חברו, אע"פ שלא הכהו, נקרא רשע. שנאמר: **"ניאמר לקשע למה תפה רעה?"** 'למה הכית', לא נאמר, אלא; **"למה תפה?"** אע"פ שלא הכהו, נקרא רשע" ('סנהדרין' נח).

פעם נתכנסו בלובלין כמה מראשי הקהילה עם רבני העיר ודנו בענין חשוב, שהיה בו משום הצלת נפשות רבות מישראל. אמרו אנשי המעשה שבין הנאספים: "ענין זה שאנו דנים בו עתה, הוא כבד מאתנו. ולא נוכל לבצעו בכחותינו הדלים והצנועים". התערב הגאון ר' מאיר שפירא, ראש ישיבת חכמי לובלין בימים ההם. וקרא בהתרגשות: "רבותינו דרשו כידוע, את הכתוב: **"נתַּשְׁלַח אֶת אַמְתֶּךָ"** (שמות' ב ה)

"נתמלא הקרץ אתם" (שמות' א ז)

'שנתמלאו בתי טרטיאות ובתי קרקסיאות מהם, מיד גזרו עליהם שיפרשו מהן' (ילקו"ש 'שמות' א קסב) כל כמה שהיהודים חותרים לחזור לעולם התרבות של הגוים, כך מתגברת יותר שנאת הגוים כלפיהם. והם ממציאים חוקים שונים, לבודד את היהודי ולהתרחק ממנו. ('מעינה של תורה')

"נתקאהו את הילד ונהג נער בפה"
(שמות' ב ו)

הצדיק רבי דב בער ממזריץ', היה אומר; שלשה דברים צריך אדם ללמוד מן הילד; הוא תמיד שמח. לעולם אינו יושב בטל. וכשרוצה משהו, פורץ בבכי עד שמשגיגו.

"נירא איש מצרי מפה איש עברי מאתיו. ניפן פה נכה ניפן פה איש ניפן את המצרי ניטמנהו בחול" (שמות' ב יא)

'במה הרגו? ר' אביתר אמר: "הכהו באגרוף". וי"א: "מגריפה של טיט נטל והוציא את מחו". רבנן אמרי: "הזכיר עליו את השם והרגו" ('ש"מ"ר' א כט) **יש סבורים;** כי עשויים אנו לנצח את נוגשינו רק בכח האגרוף. אחרים סבורים; כי רק בעזרת מכשירי העבודה נוכל לנצחם. ברם, האמת היא; כי רק בעזרת הש"ת, באמונתו ובשמירת מצוותיו, יכולים אנו להתגבר על המצרים למיניהם המכים בנו. גם ה'אגרוף' וגם ה'מגריפה', זקוקים ל'שם המפורש'. ('אבני אזל')

הטבע מפעם

רבנו הרמב"ם ז"ל, הביע יסוד נפלא; שכשם שפועל בנו היצר הגופני. וכשאנו עיפים, איננו יכולים להמנע מלפלק מלהרדם. וכשאנו רעבים, משתוקקים

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"אָסְרָה נָא וְאָרָאָה אֶת הַמְרָאָה הַגָּדֹל הַזֶּה" ('שמות' ג ג)

אמרו במדרש; 'ר' יוחנן אמר: "חמש פסיעות פסע משה באותה שעה". רבי שמעון בן לקיש אמר: "הפך פניו והביט" ('שמ"ר' ב ו). ואז, אירע הכל; הבורא יתברך הטיל עליו את השליחות והחל תהליך הגאולה. מבהיל לחשוב, מה היה, לו לא התקרב, אילו לא הסב ראשו?! כמה גאולות מפסיד האדם, בגלל שאינו מתקרב ואינו מתענין, בשיעור תורה, בהתקרבות לבוראו. ובענין זה מפרש רש"י: "אָסְרָה נָא" מכאן, להתקרב לשם'. אינך יכול לעמוד 'כאן' ולהתקרב 'לשם'. אי אפשר ליהנות משני העולמות, מהצאן והסנה הסוער באש כאחד. וככל שסר האדם מ'כאן', כך הוא מתקרב 'לשם'. (הר' שלום מאיר וולך שליט"א)

"הַמְקוֹם אֲשֶׁר אָתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קִדְשׁ הוּא" ('שמות' ג ה)

'ואל תאמר לכשאפנה אשנה' ('אבות ב ד). כי האדם חושב בנפשו, לכשירחיב לו ה' את גבולו ויוטב מצבו, אז יעסוק בתורה ובמצוות, אבל לא כן עכשיו, כשהוא בצרה ומצוקה. ולזה אמר הכתוב; "כִּי הַמְקוֹם אֲשֶׁר אָתָּה עוֹמֵד עָלָיו", היינו; באותו מצב ובאותה שעה; "קִדְשׁ הוּא"! דאפשר, שרצון ה' הוא דוקא בעבודה מאותה שעה הדחוקה. וכבר אמרו חז"ל; 'הלומד תורה בצער, נוטל אלף בשכרו. שלא בצער, נוטל מאתיים'. ('שהש"ר' ח טז). 'ולפום צערא אגרא' ('אבות' ה כב). ('הפני חיים')

ואז יהפך למטה, אבל; "בכפון" של משה, להטותו לכל אשר ירצה, כעץ יבש. כן היה משה מתירא מפני המלשינים שבישראל, שמא ימסרו אותו שנית למלכות. והראה לו השי"ת; שרק בשעה שבנ"י מושלכים ארצה והמצרים דשים אותם כעפר, אז הם דומים לנחש, אבי המדברים לשה"ר, אבל ע"י ההתקרבות ומו"מ עם הגואל, יהפכו למטה, אשר אפשר להשען עליו. ('אזנים לתורה')

"נִעְתָּה לָךְ וְאָנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ" ('שמות' ד יב)

פירש ה'אור החיים' הקדוש זצ"ל; שמשנה רבנו תמה; כיצד שולחו הבורא יתברך לדבר לפני פרעה ועודנו ערל שפתים! ענהו הקב"ה: "נִעְתָּה לָךְ", איני עושה מופת ונס, אלא למתחילים במצוה, אז זוכים הם לעזר שמים ורואים פלאות. ומכאן למוד ולקח, לכל החפצים לזכות בסיוע ממרום; התחילו לפעול והסיוע בוא יבוא. ■

"וַיְהִי לְנֶחֱשׁ" ('שמות' ד ג)

היה בזה גם אות לטובה למשה, שהאיש אשר הוא מתירא ממנו, פרעה; "נֶחֱשׁ" הוא רק מטה זעם ביד ה' ליסר את בני"י ולהתיכם בכור הברזל. ולפיכך; מראהו כנחש. אבל עתה, בא קצו. ועל משה; 'לאחוז בזנבו'.

דבור

בדבורים אסורים ובנבול פה. וזו חובתנו ליקר את הדבור, כי הוא מסגולות האדם. והטובה שהושפעה לו. ובה, נבדל מהבהמה! ('אגרת הרמב"ם' 'מאמר קדוש ה')

עמנו הקל יתברך. כלומר; הדבור בלשון. לפיכך; ראוי לו לאדם, שיחמול על דבורו, יותר מחמלתו על ממונו. ושלא ירבה בדבור וימעיש הענין. וכבר ידעת חומרת האיסור

"מִי שֵׁם פֶּה לְאֲדָם" ('שמות' ד יא)

כתב הרמב"ם ז"ל באגרתו; "מִי שֵׁם פֶּה לְאֲדָם"? הוא החסד אשר נתחסד בו

שרשים

אח"כ אמר, שישים ידו בחיקו, שם מקום היד. וכשהוציאה, הצטרעה. וכשהשיבה לשם, שבה כבראשונה. לבסוף אמר לו, שיקח מים מהיאור וכששיליכם ליבשה, יהיו דם. בכל אלו הראה לו, שהמקום גורם. והיוצא משרשו, ישתנה לרעה. כך, כאשר ישוב עם ישראל במהרה לשרשו, הכל יתהפך לטובה. ■

ולשרשם. והוכיח לו זאת בשלשת האותות, שמוכיחים, כי הצרה נובעת, מדבר שיצא מחוץ למקומו, כמו שישאל הושפעו מהמצרים. אבל כאשר ישובו למקומם, יחזרו לקדושתם ואמונתם. בתחילה שאלו: "מַה זֶה בְּנִדְךָ" ('שמות' ד ב). ואמר: "מִטָּה". כשהשליכו ארצה, היה לנחש. ומה גרם לו כן? שיצא חוץ למקומו והושלך ארצה.

פירש רבנו ה'אביר יעקב' אבותצירא זצ"ל, בספרו 'פתוחי חותם'; שמשנה רבנו חשב שבני ישראל לא יאמינו לו ולא ישמעו לקולו, כי הם שקועים במ"ט שערי טומאה. והקב"ה השיבו; שהם 'מאמינים בני מאמינים' ('שבת' צז). וכל ההידרדרות שלהם נובעת מסיבות חיצוניות, מהשפעת המצרים, אבל ברגע קט, ישובו לעצמם

גאולה

וצעק, כי המצב הורע והחמיר יותר. אמר לו השי"ת: "עֲתָה", הגיעה השעה לגאול את ישראל. ככל שמחמיר המצב. וככל שמתגבר האוש, מתקרבת יותר הגאולה. ('פרדס יוסף') ■

הימנה, כך אמרו חז"ל. והנה, בני ישראל במצרים, כבר נתיאשו מהגאולה, מחמת קושי גורלם, אבל משה עצמו, עדין היה מצפה לגאולה. עכשו, משהתחיל גם משה להסיח דעתו

"עֲתָה תִרְאָה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפָרְעָה" ('שמות' ו א)

הגאולה אינה באה, אלא, לאחר שהכל כבר הסיחו דעתם ונתיאשו

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

פרי חיים

מרבינו מרן בעל אילת השחר שליט"א בעקבות מכתב רבינו מרן שליט"א, שאל יהודי יקר אחד מארה"ב לרבינו: "מה נתכוין מרן, בכתבו; להיזהר בשמירת שבת הן בציוויה?" אמר לו מרן: "מה שנוגע לו, דבארצות הברית, יש לכל אחד מכונית וממילא, יוצאים מהבתים, ליסוע למקום שרוצים לשבות בשבת, ברגעים האחרונים ממש! ובאים רח"ל לחילול שבת, ה"י. ועליהם להתחזק מאד, שבהגיע חצי שעה לפני השקיעה, לא יעשו שום מלאכה האסורה בשבת".

ושאל הנ"ל: "שיש נידון בקהילות; היות והם מתפללים מנחה בערב שבת, ח"י רגעים לפני השקיעה, מצוי יחידים, שלא מספיקים להגיע לבית הכנסת ומתפללים ביחידות, לכן רוצים להתפלל מנחה גדולה. ואז, כולם יתפללו במנין. אך מצד שני, אם מתפללים ח"י רגעים קודם השקיעה, מזרזים בכך לבוא לבהכ"נ ופורשים ממילא ממלאכה. והנידון; מה עדיף?"

אמר רבינו שליט"א: "שאם יש חשש, אפילו על יהודי אחד! שיבוא ח"ו, לידי חילול שבת. זה שוקל, יותר מתפילה בציבור".

וזכינו בימים אלו, שנסע מרן שליט"א, לישיבתו הק' רנה של תורה – 'כרמיאל', למסור שיעור כללי. ולאחר מכן, נשא דברים, לגודל ענין קדימה וזריזות. לפרוש ממלאכה, חצי שעה קודם השקיעה. וכדלהלן.

וחזור ומדגיש רבינו: "שלא לקבל שבת", רק לפרוש ממלאכה. ומנחה, אפשר להתפלל אז".

דברי חיזוק בענין שבת

"ראיתי במקום, שכתוב; שרבי אלי' לאפיאן, היה פעם בשבת אצל הח"ח. ואמר לו הח"ח: "היות ששבת שקולה כנגד תרי"ג, לכן כל דבר מצוה שעושים בשבת, נחשב תרי"ג, כפול שש מאות ושלוש עשרה. אם אחד לומד תורה - תרי"ג, אפילו אם לומד מילה של תורה, שזה גם כן מצוה. כמו שהגאון מביא מה'ירושלמי', שאפילו

מילה אחת של תורה, 'תלמוד תורה כנגד כולם' (פאה' א א), אפילו מילה אחת!" [וק"ק: "האיך יצויר, שידבר רק מילה אחת של תורה. כי אם אומר למשל, תיבת; "פְּרָאשִׁית" (בראשית' א א). מה הראיה שנתכוין לומר תורה? וצ"ל: "דמסתמא, הוא מתכווין לתורה".] עכ"פ; כל מילה של תורה, זה מצוה. וכל מצוה שעושים בשבת, נחשב תרי"ג.

ושמעתי בשם ה'בן איש חי', שאומר: "שכל מצוה שעושים בשבת, נחשב אלף. אבל ה'חפץ חיים' אמר: "תרי"ג - ת' ר' י"ג מצוות. ממילא יוצא, שמצוה בשבת היא כל כך גדולה. אם הוא מתפלל, כאילו קיים תרי"ג מצוות של תפילה. אם לומד שעה, הרי זה כאילו למד תרי"ג שעות. ואם למד עשר שעות, זה תרי"ג פעמים עשר. הרבה מאד מאד!

עכ"פ; מצוה של שבת, כל כך גדולה. ומצד שני; צריך מאד להיזהר, שלא יבואו, חלילה וחס, לחילול שבת. לכן, חכמים אמרו הרבה דברים, כמו; 'חייב

אדם למשמש בגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא'. רבנן חייבו, שצריך למשמש בכל הבגדים שלבוש, אם יש בהם משהו. [תוס' שואל; "הרי גם אם נשאר משהו, הרי יהיה מתעסק?" אומר תוס': "שמא יזכור ואח"כ ישכח".]

עכ"פ; עשו זהירות מיוחדת על שבת. וזה בגלל ששבת כל כך גדול, במצוות, זה שקול תרי"ג. ובעבירות, מסתמא לא תרי"ג, אבל בכל זאת, שבת זה מאד חמור. ממילא, צריך לעשות זהירות גדולה, לכל הפחות חצי שעה לפני השקיעה, כבר לא לעשות דבר שאסור בשבת. רק אם יהי' פעם אונס גדול, שאין לו ברירה. אבל בדרך כלל, להשתדל חצי שעה לפני השקיעה, כבר לא יעשה שום דבר, כבר יהיה שבתדיק! הכל כבר מסודר.

וזה דבר נחוץ מאד. ולא רק אנשים שטרודים במלאכה, אלא אפילו בני ישיבה, שאין להם כל כך הרבה עבודה לעשות, בכל זאת, כשמגיעים הרגעים האחרונים לפני שבת, תמיד בא היצר ואומר: "תעשה את זה, תעשה את זה".

פתאום, שכחו את זה. ופתאום, שכחו את זה. ממילא, צריך מאד זהירות, לכל הפחות חצי שעה, להיזהר לא לעשות שום דבר שאסור בשבת. ואם לפעמים יש ששכחו דבר שמוכרחים – בליט ברירה יעשו. אבל בדרך כלל, כל אדם ישתדל, שחצי שעה, יהיה כבר הכל שבתדיק.

וזה מצוה גדולה. אחרת, יכול להיות שאח"כ בשבת, יש לו תרי"ג מצוות, או אלף מצוות. ופתאום, חלילה וחס, חילל שבת... נורא ואיום! החטא של חילול שבת, הכי חמור, כמו עובד עבודה זרה. בשום דבר, לא חייב כמו עובד עבודה זרה, רק בחילול שבת. מחלל שבת בפרהסיא, יש לו דין שינו אסור, כמו עובד עבודה זרה, חמור מאד! ממילא, צריך לעשות כל מיני הרחקות, שלא לבוא לידי חילול שבת.

ואם רוצים להיזהר, הקב"ה עוזר. הרי כתוב; 'יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו' (קדושין' ל). ואנשים חושבים, שתמיד הקב"ה יעזור לו! יש לו עצה נגד היצר הרע, הקב"ה יעזור לו! אך כתוב בשם הגאון; לא כך, אלא, כל אדם צריך לעשות כל מה שביכולתו, להיזהר מהעבירה. ואם כבר אי אפשר יותר, אז הקב"ה עוזר לו. אך לא עוזר לו סתם כך, רק הוא צריך לעשות את המאמץ הכי גדול. ואם הוא עושה את המאמץ הכי גדול, אז הקב"ה עוזר לו.

וכן גם בענין זה, אם אדם עושה את כל המאמצים, שלא יבוא לידי חילול שבת, אז הקב"ה יעזור לו. אבל אם בן אדם יסמוך עצמו, שהקב"ה יעזור לו, אי אפשר לסמוך...

הקב"ה יעזור, שכל אחד באמת יזהר מאד בכניסת השבת, שיהיה על הצד הכי טוב. ואז, יהיה לו סייעתא דשמיא, ומה שילמד, יהיה לו פי תרי"ג, לפי ה'חפץ חיים'. ויש לסמוך עליו, כי מה שהוא אמר הוא ידע מה שאומר. ממילא, יהיה לו תרי"ג ויהיה לו זכות גדול. וכל אחד יכול לזכות לזה, לעלות בתורה ויראת שמים. ויהיה מאלה שהקב"ה עוזרו. ויזכו לכל טוב. ■

אשקלון מלון גולדן טאוור הרקפת 28 יום שני כא' טבת 16/1/12

כניסה 10 שקל

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

בית שאן מתנ"ס מוכת ירושלים הבריה 1 יום רביעי כג' טבת 18/1/12

כניסה 10 שקל

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

חדש בעיר בארץ ובעולם

80 איש לומדים כל יום בשעה 4:30. הנץ הכי גדול בעיר. חידוש מרענן בעירנו בני ברק ת"ו. מזה כמה חדשים בכל יום (כולל שבת) בשעות הלילה הקטנות מתאספים יהודים מכל רחבי הארץ לביכנ"ס 'יביע אומר' בראשותו של הרב יגאל כהן שליט"א ברח' עוזיאל 41 לשמוע את שיעורו של הרב אמנון יצחק שליט"א שמתחיל בשעה 4:30 בספר 'חובת הלבבות' ב'שער הבטחון'. השעור מונה כיום כ-80 איש לומדים קבועים בכל יום, למעט יום ששי שהשעור מתחיל בשעה 3:00 עד 4:15 לאחר מכן אוכלים צ'ולנט פרווה עם חלות סלטים חמוצים ושתיה חמה וקרה. וביום זה משתתפים בין 150 ל-200 איש והמשך השעור עד התפילה בנץ כבכל יום. בשבת בבקר השעור בשעה 4:30 והנושא הוא שער 'יחוד המעשה'. תפלה בנץ ולאחריה קדושה רבא עם כל טוב למכביר. ולאחר מכן שיעור נוסף ב'חכמת המצפון' על פרשת השבוע.

יתר שיעוריו של הרב אמנון יצחק שליט"א בעירנו הם כדלהלן:

בביכנ"ס אליהו הנביא רח' עוזיאל 42 בני ברק

במנין של הרב אליעזר ממליה נ"י; בערב שבת שיעורים של כ-20 דקות; בין מנחה לערבית. ומיד לאחר התפילה. וביום שבת ב- 9:00 לאחר מוסף.

במנין של ר' אמיר כהן נ"י; בליל שבת שיעור ב- 20:00 - 22:00. ובשבת בשעה - 14:45.

בביכנ"ס 'יביע אומר' רח' עוזיאל 41 בראשות הרב יגאל כהן שליט"א כדלהלן:

בשעה; 4:30 עד תפלת הנץ. בשעה; 9:00-8:00 לאחר קדושה רבא. בשעה; 17:15-18:30 לאחר מכן תפילת ערבית

הצבור מוזמן

מניית שותפות בהפקת המפגן העצום של אחדות 'עולם התורה' ו'עולם התשובה' באצטדיון רמת גן 40,000 איש עם הרב אמנון יצחק שליט"א

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

קוד מסלוקה	סוג חשבון	מס' חשבון בבנק	מס' זהות / ח.נ.
בנק	סניף		
קוד מוסד	2	3	9
אסמכתא / מס' מזוזה של הלקוח בחברה			

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס	תוקף	מס' תשלומים
סך החיוב		מס' תשלומים

'שופר' ארנן להפצת יהדות מתחייב בזאת שלא למשוך מעבר לסכומים המגיעים לו.

לחייב בתאריך: לחודש

פרטי ההרשאה

1. סכום החיוב ומסדן, יקבע מנת לית ע"י "שופר" ע"י (הנקודות לקביעתם) 2. פרטי החיוב: 3000 במשבת המאטיה

1000 ש"ח

תשלום 1 10 תשלומים

חתימת בעל/י החשבון

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את הטופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-6777779

40,000

באצטדיון רמת-גן

לכל ידידי ופעילי שופר היקרים!

בהמשך לכל פעילות ארגונו הקדוש ופעילותו הברוכה של מורנו ורבנו הרב אנובן יצחק שליט"א.

מבשרים אנו לכם שבעז"ה ביום שלישי ד' ניסן תשע"ב 27/מרץ/2012

יתקיים כנס ענק ומיוחד באצטדיון רמת גן

בהשתתפותו של מרן ראש הישיבה הגאון הגדול הרב אהרון לייב שטיינמן שליט"א

וכן בהשתתפות מורנו ורבנו גדול מחזירי התשובה ומזכה הרבים בדורנו הרב אנובן יצחק שליט"א

פונים אנו אליכם ידידים ופעילים יקרים. בבקשת עזרה וסיוע לאירוע גדול זה בעירכם בכל מה שאפשר:

הפצת חומרה, הדבקת מודעות, גיוס תרומות וכדו'...

ובאם רצונכם להיות שותפים בהפקת המפגן העצום של אחדות 'עולם התורה' ו'עולם התשובה'

רכשו מגינת שותפות בסך 1000 ש"ח ליחיד. צלצלו 03-6777779

וזכות קידוש ה' הגדול שיהיה בערב מיוחד זה תגן בעדכם בכריאות איתנה ונהורא מעליא אמן.

צוות ההפקה "שופר"

ארגון להפצת יהדות

לפרטים נוספים... www.shofar.tv